

[Hans Hedtoft.]

forening her i Landet, der, samtidig med at Arbejderne ikke kan faa de nødvendige Cykeldæk og Cykelslanger for at kunne komme paa Arbejde, holder et saadant „Andespil“! Jeg har ladet Sagen undersøge, og det er hævdet over for mig, at Myndighederne ingen Muligheder har for at skride ind i Henhold til gældende Bestemmelser. Jeg vægrer mig foreløbig ved at tro paa, at noget saadant er rigtigt, og beder den højtærede Handelsminister om at sige et Par Ord dels om den gældende Ordning for Cykeldæk og Cykelslanger og dels om Problemet Arbejdstøj, som virkelig interesserer i danske Arbejderkredse.

Jeg har kritiseret Regeringens forsyningsmæssige og økonomiske Politik, fordi den efter min Mening helt har savnet Linie og Konsekvens. For at bringe vor Økonomi og Forsyning paa ret Køl kræves der nu drastiske Foranstaltninger, og det har været nødvendigt for mig at fastslaa, at Regeringen bærer sin Del af Ansvar for herfor. Jeg maa føje til: naturligvis ønsker vi ikke at stille os afvisende over for nødvendige, eksportfremmende og valutabesparende Foranstaltninger; men der maa være Mening, der maa være Linie, der maa være Plan i Tingene. Det er det, der er kommet til Udtryk i de mange Resolutioner fra Arbejdspladserne, og som ogsaa blev nævnt i Henvendelsen fra Arbejdernes Fællesorganisation her i København.

Det er rigtigt, at vort Land er mærket efter Krig og Besættelse. Vi har sagt det i Tide, og vi har fremhævet, at ingen maatte tro, at vi med den nuværende Tingenes Tilstand fortsat kan bevare vor materielle og sociale Standard. Det vilde være baade letsindigt og uansvarligt, hvis ikke ogsaa vi understregede Nødvendigheden af, at vi fra alle Sider maa lægge Kræfterne i. Vi maa tilstræbe Balance mellem Import og Eksport. Vi maa, som vi sagde det allerede før den 30. Oktober, have dansk Erhvervsliv moderniseret og rationaliseret, saa vi er i Stand til at konkurrere med Udlandet. Jeg tror, der er en baade dyb og ansvarsbetonet Forstaaelse for alt dette ogsaa hos den danske Arbejder. Der har været enkelte Tendenser i meget begrænsede Arbejderkredse til Ulovligheder, men vi har vendt os derimod, og vi vil fortsat gøre det. Vor parlamentariske Opposition imod den siddende Regering vil ikke forlede os til at forlade Grundsætningen, at Lov er Lov, og Lov skal holdes. Den danske Arbejderklasse vil, belært af bitre Erfaringer, forstaa dette; dens altovervejende Flertal bestaar nemlig af Arbejdere,

der er baade flittige, forstandige, lovlige og demokratiske, trofaste Medborgere, Folk, der sætter en Ære i at fylde deres Plads i Samfundslivet.

Det Dobbeltspil, som Kommunisterne har spillet her i Landet, og deres letsindige politiske Misbrug af Harmen mod Regeringen er nu afsløret. Selv det politiske Plattenslageri, de nu søger at gennemføre paa det sydslesvigske Spørgsmaal, vil ikke hjælpe dem. Enhver tænkende dansk Arbejder, der accepterer Demokratiet, ikke alene som Metode, men ogsaa som Princip; kan i Dag se, hvilken Ulykke det var, at man ved Valget den 30. Oktober tillod Splittelsen i dansk Arbejderbevægelse. Den kommunistiske Rigsdagsfraktion her i Salen er ikke, som man har hævdet, blevet nogen Styrkelse af Arbejderfronten — tværtimod. Uanset dens primitive Overbudspolitik har den betydet en Svækkelse, en virkelig Svækkelse af Arbejderfronten, fordi ingen tror paa Kommunisternes demokratiske Indstilling. De, der en Overgang i Befrielsestidens Rus var saa letsindige at forlade sig derpaa, er blevet skuffet, bittert skuffet.

Det er ikke noget Under, at Kommunisterne overalt er saa vrede paa Arthur Koestler, der jo kender dem. Det er ham, der siger, at den menige Kommunistes eneste alvorlige Fejl er, at han gennem Aars systematiske Imprægnering med saakaldt kommunistisk Dialektik bliver ramt af en Slags Farveblindhed paa Hjernen, baade i hans logiske og etiske Maade at se Tingene paa. Men denne milde Dom, følger Koestler til, gælder ikke de professionelle Ledere, som enten er baade aandeligt og politisk uredelige eller ogsaa uheldredelige politiske Selvbedragere. Karakteristikken er skrevet af en Mand, der virkelig kender Kontinentets kommunistiske Bevægelser af egen Erfaring. Den er imidlertid lige saa træffende for den danske Filial og dens Bestyrere, og danske Arbejdere har i den nuværende Situation al Anledning til at lægge sig Koestlers Ord paa Sinde.

Til Regeringen skal jeg sluttelig sige, at det — uanset om det bliver den eller andre, der kommer til at gennemføre den nødvendige Stabilisering — vil være Socialdemokratiets uafviselige Krav eller Maal, at den brede Befolknings forsyningsmæssige Tryghed bliver sikret. Hermed tænker jeg paa, at den rigtige Rytme i Genrejsningen tilvejebringes. Der maa skabes videst mulig Garanti for, at den knappere Varemængde bliver fordelt retfærdigt, og at der paa de Omraader, hvor Konkurrencen er udelukket, priskontrolleres effektivt. Det virker i saa